

[Ole Bjørn Kraft.]

mål. Der er i virkeligheden ikke nogen anden forklaring på noten til Finland, angrebene på de nordiske NATO-medlemmer og mistænkeliggørelsen af vor holdning, end at de må ses som led i en stadig mere intensiv psykologisk krigsførelse, som er en af den kolde krigs udtryksformer.

Som ordfører for et oppositionsparti og uden regeringsansvar kan man jo udtale sig måske mere direkte, end det er muligt for en regeringsrepræsentant at gøre det; det er derfor, jeg gerne har villet sige det, jeg her har sagt.

De sidste tiders begivenheder omkring noten til Finland er meget lærerige i mere end én henseende. Jeg ser således på det, at som i Berlin er presset på Finland udtryk for hensynsløshed og ligegyldighed for de virkninger, det må have, når en stormagt pludselig stiller et lille, fredeligt folk over for et pres, som dette folk ikke selv har givet anledning til, og som ikke har nogen grund i virkeligheden, men er kunstigt skabt. Det viser også andre folk, at man må ruste sit sind til at være forberedt på sådanne pludselige pressioner, sådanne pludselige anklager og krav. Og det kan jo kun bestyrke os i overbevisningen om vor politiks rigtighed.

Vi er ikke længere i den situation, som da vi stod over for nazismens påtryk. Vi er ikke overladt til os selv eller nødsaget til at gøre indrømmelser, som vi ikke kan godtage. Vi kan derfor, som også den højtærede statsminister og den højtærede udenrigsminister har gjort det, klart tilkendegive, at trusler ikke vil ændre vor politik, men snarere vil have den modsatte virkning. Forsøg på at hindre os i at gennemføre foranstaltninger, som vi finder rimelige og velbegrundede til beskyttelse af vore rettigheder, vil kun understrege nødvendigheden af disse foranstaltninger, for at vi ikke skal blive tvunget mod vor vilje.

Det er værd at lægge mærke til, at Sovjets pression og utilfredshed med de nordiske

landes politik ikke indskrænker sig til dem, der er medlemmer af NATO. Sovjet er også stærkt utilfreds med og kritisk over for det alliancefri, neutrale Sverige, og hele aktionen begyndte denne gang med en note til Finland om militære forhandlinger, skønt Finland har en venskabspagt med Sovjet. Atlantpagtstat, neutral eller et land med venskabelig udenrigspolitisk linje klart udtrykt som Finland, det gør ingen forskel; man er lige udsat, fordi det, der foregår, er et led i den verdenspolitik, som jeg allerede har nævnt. De sidste tiders begivenheder har på ny understreget, at skal et lille land have nogen mulighed for at modstå tryk udefra, sikres det bedst i forbund med andre stater med samme livsholdning og ved at være rede til at bære de ofre og træffe de foranstaltninger, som dette medfører.

Det er muligt, at Sovjetunionen forestiller sig at kunne benytte Finland til at udøve et tryk på andre nordiske stater, når Sovjet nu anmoder Finland om at følge udviklingen i Østersøområdet. Men heri må det blive skuffet. Vi føler os nært forbundet med Finland, og Finland vil altid være sikker på forståelse hos de andre nordiske folk. Men som Finland efter det historiske forløb må føre den politik, som landet finder rigtig, må vi også gøre det. Den linje, vi har valgt, det atlantiske fællesskab, vil ikke kunne påvirkes heraf. Jeg er i øvrigt overbevist om, at den stilling, vi derved opnår, også vil være en styrkelse for Finlands stilling og muligheder. Et Danmark og et Norden, der frit kan vælge sin politik, der kan sige nej til påtryk og underkastelse, vil også for det finske folk være en betryggelse, så meget mere som den politik, vi fører her i Norden, aldrig vil være en aggressiv politik imod Sovjetunionen, aldrig vil tilsigte noget som helst andet end at forsvare vore egne rettigheder.

Der er en sag, som det vil være naturligt at omtale i denne forbindelse, fordi det ikke kan lades ude af betragtning, at den har